

Групи цілей діяльності підприємства з урахуванням концепції стійкого розвитку

Цілі підприємства згідно стратегії стійкого розвитку		
Економічні	Екологічні	Соціальні
Збільшення прибутку	Мінімізація, переробка і утилізація відходів	Здоров'я, безпека і охорона праці
Завоювання частки ринку	Запобігання забрудненню внутрішніх вод	Розвиток і професійне зростання співробітників
Підвищення якості і попиту продукції	Створення виробничої служби охорони навколишнього середовища на підприємстві	Підтримка соціальних програм
Збільшення обсягу збуту продукції		Дотримання прав людини
Залучення інвестицій	Дотримання господарських норм і правил	Підвищення доступності освіти
Ефективне використання ресурсів	Удосконалення технологічного процесу	Розвиток підприємництва
Використання енерго- і ресурсозберігаючих технологій	Зменшення шкідливих стоків і викидів	Поліпшення репутації підприємства у суспільстві
Безвідходне виробництво	Збереження ресурсів	Збереження навколишнього середовища

Джерело: [4]

Список літератури:

1. Буряк Р.І. Сталий розвиток аграрних підприємств: методологія дослідження [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://archive.nbu.gov.ua/portal/chem_biol/agroin/2013_1-3/13_13_18.pdf
2. Довбня С.Б., Найдовська А.О., Хитько М.М.. Стратегія підприємства. Частина 1: Навч. посібник. – Дніпропетровськ: НМетаАУ, 2011. – 71 с.
3. Колесніков, А.П. Засади механізму забезпечення стійкого розвитку підприємств / А.П. Колесніков // Інноваційна економіка. – 2013. – № 3. – С. 97-100.
4. Семененко І.М., Кононова Ю.Ю. Визначення релевантності між цілями діяльності підприємств та цілями концепції сталого розвитку світового господарства [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://archive.nbu.gov.ua/portal/soc_gum/znpn/2012_8/15VRD.pdf

ПРОБЛЕМА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ І ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПРОДУКЦІЇ - НАПРЯМОК РОЗВИТКУ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

*Бойко В.В., к.т.н., професор кафедри виробничої сфери,
Данілов Є.І. студент, ДВНЗ «НГУ», м. Дніпропетровськ, Україна*

В умовах розвитку міжнародної торгівлі і споріднених їй видів діяльності, усіх окремих підприємств та галузей економіки на зовнішньому і внутрішньому ринках повністю залежить від того, наскільки їх продукція або послуги відповідають стандартам якості. Тому проблема забезпечення і підвищення якості продукції

актуальна для всіх країн і підприємств. Від її вирішення в значній мірі залежить успіх і ефективність національної економіки. При цьому необхідно враховувати те, що підвищення якості продукції – задача довгострокова і безперервна. Рівень якості продукції не може бути постійною величиною. Вироби залишаються технічно прогресивними, зручними, красивими, модними до тих пір, доки їм на зміну не придуть нові, ще більш досконалі, що обумовлено науково-технічним прогресом в науці і техніці. Але на кожному часовому етапі якість продукції повинна бути оптимальною, тобто такою, що максимально задовольняє потреби споживачів при відносно мінімальних затратах на її досягнення.

З розвитком науково-технічного прогресу проблема якості не спрощується, а, навпаки, стає складнішою. Тому вирішувати її традиційними методами, тобто лише шляхом контролю якості готової продукції, практично неможливо. Повинен бути комплексний, системний підхід, реалізація якого можлива лише в рамках системи управління якістю. Відомий американський спеціаліст Едвард Демінг писав ще в 1950 р., що на 85% вирішення проблеми якості залежить не від людей, а від системи управління якістю.

Таким чином, проблема забезпечення якості діяльності підприємства є комплексною: науковою, технічною, економічною і соціальною, і у вирішенні її повинні брати участь висококваліфіковані спеціалісти, які вільно володіють сучасними методами управління якістю, незалежно від того, в якому секторі вони працюють: державному чи приватному, на великих підприємствах чи в малому і середньому бізнесі, тому що загальні принципи організації і забезпечення високої якості продукції та послуг не залежать від розміру підприємства.

В сучасних умовах формуються нові види бізнесу під впливом деталізації діяльності або її кластеризації, яка б могла стати прибутковою на світовому ринку, але їй не вистачає забезпечення якості орієнтовно на вимоги споживачів та міжнародних стандартів. Це може бути обумовлено тим, що підприємці не знають як досягти більш високої якості без великих витрат, або припускаються деяких помилок при забезпеченні якості своєї продукції.

На якість впливає культура праці робочої сили. Керівники підприємств перекладають провину за низьку якість виробів на відсутність розуміння якості і низьку культуру праці працівників. Це справедливо, якщо керівництво забезпечило:

- всебічне навчання операторів устаткування;
- докладними інструкціями щодо роботи всіх працівників;
- засобами для перевірки або оцінювання результатів дій усіх працівників;
- засобами для регулювання обладнання або процесу у випадку, якщо результат виявляється незадовільним.

На якість діяльності підприємства впливає багато факторів, які діють і самостійно, і взаємопов'язано як на окремих етапах життєвого циклу продукції, так і на їх сукупності. Ці фактори можна об'єднати в чотири групи: технічні, організаційні, економічні та суб'єктивні.

До технічних факторів належать: конструкція, схема послідовного зв'язку елементів, система резервування, схемні рішення, технологія виготовлення, засоби технічного обслуговування і ремонту, технічний рівень бази проектування, виготовлення, експлуатації та інші.

До організаційних факторів належать: розподіл праці і спеціалізація, форми організації виробничих процесів, ритмічність виробництва, форми і методи контролю,

порядок пред'явлення і здачі продукції, форми і способи транспортування, зберігання, експлуатації (споживання), технічного обслуговування, ремонту та інші.

Організаційним факторам, на жаль, ще не приділяється стільки уваги, скільки технічним, тому дуже часто добре спроектовані і виготовленні вироби в результаті поганої організації виробництва, транспортування, експлуатації і ремонту достроково втрачають свою високу якість.

До економічних факторів належать: ціна, собівартість, форми і рівень зарплати, рівень затрат на технічне обслуговування і ремонт, ступінь підвищення продуктивності суспільної праці та інше.

Економічні фактори особливо важливі при переході до ринкової економіки. Їм одночасно властиві контрольно-аналітичні і стимулюючі властивості. До перших відносять такі, що дозволяють виміряти: затрати праці, засобів, матеріалів на досягнення і забезпечення певного рівня якості виробів. Дія стимулюючих факторів приводить як до підвищення рівня якості, так і до його зниження. Найбільш стимулюючим фактором є ціна і зарплата. Правильно організоване ціноутворення стимулює підвищення якості. При цьому ціна повинна покривати всі витрати підприємства на заходи по підвищенню якості і забезпечувати необхідний рівень рентабельності. В той же час вироби з більш високою ціною повинні бути високої якості.

В забезпеченні якості значну роль відіграє людина з її професійною підготовкою, фізіологічними і емоціональними особливостями, тобто мова йде про суб'єктивні фактори, які по-різному впливають на розглянуті вище фактори. Від професійної підготовки людей, які зайняті проектуванням, виготовленням і експлуатацією виробів, залежить рівень використання технічних факторів. Але якщо в процесі функціонування технічних факторів роль суб'єктивних слабшає, тому що на цій стадії процес проходить з використанням сучасної техніки і технології, яка максимально звільняє технологічний процес від участі людини, то в організаційних факторах суб'єктивний елемент відіграє вже значну роль, особливо коли мова йде про способи і форми експлуатації і формування виробів.

УПРАВЛІННЯ ДИВЕРСИФІКАЦІЄЮ ВИРОБНИЦТВА ПРОДУКЦІЇ – НАПРЯМОК ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

*Бойко В.В., к.т.н., професор кафедри виробничої сфери,
Доновська Ю.В., студент, ДВНЗ «НГУ», м. Дніропетровск, Україна*

Вирішення питань інноваційного розвитку підприємств та його конкурентноспроможності відбувається за рахунок диверсифікації їх діяльності.

Проведений аналіз та узагальнення дефініцій поняття “диверсифікація”, що міститься у науковій літературі, дозволили сформулювати власне визначення: диверсифікація – це інноваційний процес розвитку господарюючого суб'єкта шляхом перерозподілу ресурсів, проникнення в інші галузі виробництва й на ринки нових товарів і послуг з метою оптимізації ризиків та прибутку.

Диверсифікація видів діяльності тісно пов'язана з диверсифікацією структури випуску, тому що стосується освоєння нових видів продукції, пов'язаних з впровадженням нових технологій та створенням нових підрозділів.

В економічній літературі виділяють такі напрями диверсифікації: